

HET STRANDHUIS

Schrijver: Ellen De Vriend

ISBN: 9 7894 03745794

© Ellen De Vriend

Alle overeenkomsten met bestaande personen en gebeurtenissen berusten op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HET STRANDHUIS

Ellen De Vriend

PROLOOG

Het water van de Westerschelde schittert onder de strakblauwe lucht. Het lijkt een rivier zonder begin en zonder einde. Aan de rand van de branding houdt de moeder haar hand boven haar ogen om beter in het water te kunnen kijken. Dit is de plek waar ze haar dochter voor het laatst zag. Ze kijkt van links naar rechts en weer terug. Waar is ze toch? Andere keren zag ze haar altijd direct.

Haar adem wordt gejaagd en ze kijkt naar de menigte op het strand. Mannen in zwemshorts en vrouwen in bontgekleurde bikini's lopen zorgeloos langs haar heen over het strand. Een enkele man draagt nog een Speedo. Ze vangt flarden op van hun gesprekken over familieleden, kinderen, voetbal en werk.

Kinderen zijn onvermoeibaar in de weer met schepjes en emmers. Ze creëren bouwwerken, graven kuilen of verzamelen schelpen. De kleinsten dragen zwembandjes. Onhandige dingen voor als je fijn aan het spelen bent op het strand, maar onmisbaar in de zee. De meeste 'zwemvleugels', zoals die dingen volgens de verpakking heten, zijn oranje, maar die van haar dochter zijn blauw en hebben een afbeelding van Woezel en Pip. Ze heeft ze drie weken geleden voor haar zesde verjaardag gekregen met het vooruitzicht op deze vakantie aan zee en was er direct dolgelukkig mee.

De moeder doet een paar stappen naar voren. Koude golven zeewater kabbelen tegen haar onderbenen terwijl ze haar dochter zoekt, in een roze bikini met ruches. De hele middag heeft het meisje onvermoeibaar heen en weer gedraafd tussen de waterlijn en de handdoeken die net op het droge gedeelte van het strand lagen, vlak achter de rand met aangespoeld wier van de vloed. Dit is niet wat het lijkt, zegt ze tegen zichzelf. Ze ziet haar vast zo weer, spelend in een kuil.

Even was de moeder haar dochter uit het oog verloren, toen ze zich voor de tweede keer insmeerde met zonnebrandcrème. Ze rent heen en weer en roept haar naam. Steeds harder. Ondertussen scant ze alle kleuters die ze ziet. Voorbijgangsters kijken even naar haar, maar lopen al snel door. Rennend duwt ze mensen opzij.

'Je bent toch niet blind?' roept een man.

'Sorry,' zegt ze. Het geluid van al die stemmen van kinderen en volwassenen weergalmt in haar hoofd. Ineens vliegt het haar aan. De moeder rekt zich uit om over de menigte heen te kunnen kijken. Haar dochter weet toch dat ze maar tot aan haar knieën het water in mag? Zou ze, in een onbewaakt moment, toch dieper zijn gegaan dan is afgesproken? Of is ze langs de waterkant afgedwaald op zoek naar nog mooiere schelpen dan ze eerder had gevonden? Toch ziet ze nergens een klein figuurtje lopen dat op haar dochter lijkt.

Misschien is ze op het strand verkeerd gelopen en zoekt ze haar nu daar? Ze probeert haar opkomende paniek te onderdrukken en kijkt naar de plaats waar haar handdoek ligt, met de kleinere handdoek ernaast. Daar zit niemand. Ze heeft geen idee welke kant ze op moet gaan. Zout prikt in haar ogen en vertroebelt haar zicht terwijl ze blijft rennen. Haarslierten plakken aan haar wangen. Steeds harder roept ze haar naam. Gealarmeerde omstanders bieden aan om te helpen zoeken naar haar dochter. Paniekerig geeft de moeder een beschrijving van haar kind.

Twee jonge strandwachten in gele T-shirts en rode shorts proberen het zoeken te coördineren. 'Ieder jaar raken er duizenden kinderen zoek op een strand. We vinden uw dochter wel, mevrouw,' zegt de magere tiener met een puisterig gezicht quasizelfverzekerd terwijl hij speurend om zich heen kijkt, alsof ze daardoor ineens voor hen zou staan. 'Heeft uw dochter een sos-polsbandje om?' De moeder schudt ontkennend haar hoofd.

'Dat was wel handig geweest...' zegt de strandwacht op een belerend toontje.

'Daar heb ik nu niet veel aan, toch?' Haar stem klinkt scherp.

'Wat bedoelt u?'

De moeder negeert hem verder.

Mensen zoeken aan de waterkant en anderen duiken in het water, dat vandaag niet troebel is maar vrij helder. Door haar tranen ziet de moeder alleen nog maar vage gedaanten.

Ineens ziet ze haar emmer dobberen tussen het gelige schuim van de golven. Een klein jongetje, dat in het water zit, zwaait in de rondte met haar roze schep met afbeeldingen van lieveheersbeestjes.

Terwijl ze met haar hoofd heen en weer gaat rent de moeder iets dieper de zee in. Ze is in paniek en beseft dat elke minuut telt. Als haar dochter in het water is gevallen zou ze haar toch moeten zien? Dan gaat ze toch wel spartelen en gillen? Er zijn zoveel mensen in het water en aan de waterkant. Die letten toch ook wel op?

Een paar meter verderop komt een blonde man het water uit rennen met een klein meisje in zijn armen. Hij schreeuwt iets wat ze niet kan verstaan. 'H-help... H-hier!'

Gelukkig, daar is ze! Maar haar lijfje hangt slap in zijn armen. Eén zwemvleugel is leeggelopen, de andere is helemaal verdwenen. De moeder hoort iemand schreeuwen en schrikt als ze plotseling beseft dat ze het zelf is.

Geïnteresseerd volgen tientallen mensen wat er gebeurt. Zoiets maak je niet iedere dag mee.

Voorzichtig legt de man haar kind op het natte zand neer. Op haar rug. Een oudere man knielt naast het kleine lijfje. Hij drukt met zijn handen op haar borstkas. Een, twee, drie. Hij legt een hand onder haar nek en bedekt haar mond met de zijne. Een van de strandwachten helpt hem met het reanimeren.

Hoop.

De moeder ziet geen bloed.

Ze wil op hen af rennen. Helpen. Haar dicht tegen zich aan trekken en knuffelen. Waar was je? Het liefste en kostbaarste wat ze op de wereld heeft. Maar mensen houden haar vast. Vreemde handen strekken zich naar haar uit als de grijpgrage tentakels van een octopus. Haar benen kunnen haar gewicht niet langer dragen en ze zakt op haar knieën. Scherpe stukken van kapotte schelpen dringen haar huid binnen en halen die open, maar ze voelt het niet. Ze voelt niets meer.

MAANDAG

Eerste vakantiedag

‘Hè bah, Nina, roze?’ Ik trek een vies gezicht. ‘Dat is toch niks voor jongens? Ik denk niet dat papa in een roze huisje wil slapen. Dan moeten we terug naar huis.’ Ik knipoog naar Paul, die met twee zware tassen achter ons aan sjouwt op de flink hellende weg naar de boulevard. Voor veel fietsers is de klim te gortig en ze stappen af. Alleen auto’s en bezitters van scooters en elektrische fietsen rijden moeiteloos naar boven.

Het is best ver lopen van de receptie op de camping, waar de strandhuisjes bij horen, tot aan het strand. Onze tassen konden we afgeven bij een man in een Jeep op de parkeerplaats, maar die komt pas langsrijden bij de huisjes als alle gasten zijn gearriveerd. ‘Dat ken ook wel aan het einde van de middag zijn,’ zei hij. En onze strandspullen en een aantal van de boodschappen hebben we wel meteen nodig.

‘Is dat opvoedkundig wel juist, Stefanie? Tegenwoordig hebben ze daar volgens mij heel andere ideeën over en moeten jongens ook in een roze huisje kunnen slapen.’ Hij lacht een beetje zuur en verplaatst met een pijnlijk vertrokken gezicht de hengsels van de tas op zijn schouder een klein stukje.

De afgelopen twee uur, van Brabant naar de Zeeuwse kust, is hij opvallend stil geweest. Dit in tegenstelling tot Nina, die vanaf de achterbank voortdurend vragen op ons afvuurde over de vakantie, het huisje waar we gaan slapen en de zee. Paul moest goed opletten, want het was druk op de weg. Op een zonnige lentedag zoals vandaag laat iedereen alles uit zijn handen vallen en wil naar de Brabantse plassen en meren of naar de Zeeuwse kust. Zeker in de meivakantie.

Zodra we het bord welkom in Zeeland passeerden, konden we op de rijksweg niet meer harder dan stapvoets rijden en zakte de moed me in de schoenen. Door de voor- en de zijruit zag ik de kronkelende bloemdijken, die vol stonden met wilde marjolein,

distels en bloeiende meidoorn. De karmozijnrode kleur was van een verblindende schoonheid. In de boomgaarden waren de fruitbomen sinds een week getooid met roze en witte wolken bloesem. Mei is een prachtige maand in deze regio. De vele bloesems deden me sterk denken aan mijn jeugd. Ik beeldde me in dat ik ze kon ruiken, maar door het geopende raam van de Peugeot rook ik alleen maar uitlaatgassen.

Paul gaf richting aan en veranderde van rijstrook om een paar auto's te passeren. Ik bekeek hem van opzij, van de inhammen in zijn rode haar die de afgelopen jaren iets dieper zijn geworden tot aan zijn kaken die gespannen stonden. Zijn handen omklemden het stuur van de Peugeot. Af en toe wisselde hij van baan of remde hij. Net als altijd reed hij iets harder dan de maximumsnelheid.

Ik liet mijn hoofd tegen de hoofdsteun rusten en keek naar de rijen remlichten voor ons. Hier en daar doemde een boerderij op, een tiental meters van de snelweg af, gebouwd van zwart gebeitst hout met rode daken, omringd door bomen en landerijen. Erboven was de lucht nu al strakblauw. Ik hoopte dat dit zo zou blijven. Rechts raasde een trein voorbij, die een stuk sneller ging dan wij. De rails lagen soms vlak bij de snelweg, iets verderop weer verder weg. De wagons rammelden, ijzer op ijzer. Zo te zien waren er maar weinig passagiers die er behoefte aan hadden om met de trein naar Zeeland te gaan.

Navigatie had Paul niet nodig, want hij kent de omgeving op zijn duimpje. Hij is in Vlissingen geboren en opgegroeid. Jaren geleden heeft hij hier op school gezeten. Veel heeft hij er nooit over verteld. Wel dat hij iedere dag naar school heen en terug fietste en dat hij dan altijd de zeewind pal op kop had. En dat hij het fijn vond om zo dicht bij de zee en het strand te wonen, dat er ruimte was en veel natuur. Tot na de zeevaartschool heeft hij er gewoond. Daarna zwierf hij rond over de wereldzeeën voor de Holland America Line. En door mij belandde hij uiteindelijk in Breda.

De snackbars en souvenirshops op de boulevard in Vlissingen zijn al open en de terrassen zitten vol. Er wordt gelachen en gedronken alsof niemand verplichtingen heeft. Geen baan en geen

gezin. Zelf voel ik me ook direct meer ontspannen met de zon die op mijn gezicht schijnt en de buitenlucht.

‘Die kant op,’ zegt Paul, en hij gebaart met zijn hoofd naar rechts. ‘Kijk maar.’ Hij wijst naar een bord aan de kant van het trottoir waarop een aantal namen onder elkaar staan.

Nina huppelt vooruit met haar roze koffertje achter zich aan. Er zit een vlek op haar broek van het dropje dat in de auto uit haar mond was gevallen en dat ze niet meer kon vinden. ‘Panta Rhei en De Nolle,’ leest ze hardop voor en ze rekt haar hals uit zo ver ze kan. ‘Ik zie helemaal geen huisjes.’

Glimlachend kijk ik naar Paul, wetend dat we hetzelfde denken.

Paul en ik zijn tien jaar samen. Drie maanden nadat we elkaar voor het eerst ontmoetten gingen we al samenwonen. We waren verliefd en ervan overtuigd dat we samen een toekomst hadden. Paul werkte nog maar pas bij het bergingsbedrijf en ik had mijn studie communicatie net afgerond. Ik vond Paul stoer en bijzonder. Zijn rode haar, zijn zelfverzekerde houding en zijn leuke lach. Hij had iets levendigs, een bepaalde vrijheid die me aantrok. Hij luisterde geïnteresseerd naar me en was niet de hele tijd zelf aan het woord. En dat was een verademing, net als zijn rust.

Ik kreeg een baan bij het dagblad. Paul bleef varen. We zagen elkaar soms een paar weken niet als ze ergens een scheepswrak moesten lichten of bij een transport moesten assisteren, maar dat maakte onze relatie ook weer steeds opnieuw leuk en spannend. Toen Nina werd geboren veranderde dat wel een beetje. Van algemeen journalist klom ik op tot redacteur stadsnieuws en dat betekende meer verantwoording en meer werk. Nu er in het hele land kranten opgeheven worden, de advertentieopbrengsten dalen, oplagen kelderen en er overnames zijn, zijn steeds meer collega’s afgevloeid en moeten we hetzelfde werk met een kleinere groep journalisten en correspondenten doen.

Vijf jaar geleden zijn we verhuisd naar een twee-onder-eenkapwoning aan de rand van Breda. Een huis waar ik als kind al van droomde. Vlak bij een winkelcentrum en de school van Nina. De huizen worden vrijwel allemaal bewoond door dertigers met

jonge kinderen of stellen met plannen in die richting die kindvriendelijkheid belangrijk vinden.

De wereld lag voor ons open maar wij zien het al maanden niet meer. We hebben nog nauwelijks gespreksonderwerpen en praten al helemaal niet meer over gevoelens. Paul is een man van weinig woorden waar je alles uit moet trekken; ik ben de prater van ons tweeën. 'Jij hebt ervoor gestudeerd,' zegt hij wel eens, 'en ik ben maar een boerenlul.' Ik heb er soms geen idee van wat hij voelt en denkt.

Bijna aan het eind van de Nollepier, de dijk tussen het Nollestrand en het Badstrand, dat voor de boulevard ligt, staat de post van de strandwachten en een hip uitziende strandtent gebouwd van hout en glas. Er staan informatieborden in het Nederlands en het Duits en borden die je verbieden om je fiets en je hond op het strand mee te nemen. Op het brede strand zitten dagjesmensen verspreid, met windschermen, tentjes, stoelen, parasols en selfiesticks. Daarachter de zee, die van zilver lijkt door het zonlicht.

Over het plankier lopen we makkelijk over het mulle zand. Het is ongeveer een meter breed en gemaakt van gele en witte stroken van hard plastic en ligt een meter of vijftien van de huisjes af. Mijn hakken klikklakken op het plastic. Ik onderdruk de neiging om op mijn tenen te gaan lopen. Bij elke stap knarst het zand en soms glij ik bijna uit. Ik had mijn teenslippers aan moeten doen, maar in Brabant was het helemaal nog niet zonnig.

De zeelucht is vermengd met de geur van zonnebrandolie en friet. Het ruikt al helemaal naar zomer. Dat belooft wat: frisse lucht en ruimte, alles wat er in de stad niet is. We passeren een flinke rij met kleine blauwe daghuisjes. Van sommige staan de houten deuren open en ik zie stoelen, parasols en andere spullen opgeslagen staan. Groepjes mensen zitten er opeengepakt en als bewakers voor, net alsof zij het strand ervoor ook gehuurd hebben en niemand anders er mag zitten. Iets verderop staan de pastelkleurige strandhuisjes waarin je kunt slapen. Er staan er in totaal tweeëndertig, heb ik op de website gelezen.

Nina trekt aan mijn hand om aandacht te krijgen. 'Welk huisje is nou van ons, mam?'

Ik kijk naar de rij identieke houten gebouwtjes die zich verheffen boven het zand. En op het nummer dat aan de sleutelbos hangt. 'Wij hebben nummer acht.'

'Deze is het! Deze!' roept ze met haar schrille hoge stemmetje. 'Er staat een acht op.'

Ons slaapstrandhuisje is opgetrokken uit witgeschilderd hout. Er zijn niet eens roze huisjes, alleen blauwe, gele en witte. Keurig op een rijtje staan ze aan de voet van de hoge, met helmgras begroeide duinen. Ze hebben stormen getrotseerd, maar ook ruzies en feesten van allerlei gezinnen overleefd. Nu ik voor het huisje sta, zie ik pas dat ze niet geschakeld zijn, maar losstaan van elkaar.

Via een trapje met acht treden komen we op een houten veranda zo'n anderhalve meter boven het strand en voorzien van een metalen omheining. Er staan twee stoelen en een tafeltje hangt aan de reling. Met samengeknepen ogen kijk ik naar de zee, die zich schier oneindig uitstrekt tot aan de horizon. Het zal nog wel te koud zijn om er zo in te duiken.

'Wat is het water ver weg! Vorige keer was dat helemaal niet zo,' moppert Nina, doelend op het weekend dat we in Scheveningen waren. Ze houdt haar hoofd schuin.

'Als het eb is, is het water ver weg en bij vloed is het dichtbij,' legt Paul aan zijn dochter uit.

'Helemaal tot hier? Tot aan het huisje?'

Paul schudt zijn hoofd. 'Nee, nu niet, maar in de herfst of in de winter komt de zee soms tot aan de duinen. Daarom moeten de strandhuisjes in die tijd van het strand af gehaald worden. Je kunt ze inklappen, net zoals een kartonnen doos. In het voorjaar zetten ze de huisjes dan weer terug.'

'Dat is gek. Dat kan toch niet?' Ongelovig kijkt ze omhoog.

'Halen ze dan al die huisjes weg?'

'Ja, met grote vrachtwagens.'

Er zijn dubbele openslaande deuren van glas, die bij de meeste huisjes openstaan. Het glas glinstert in de lentezon. Ik steek de sleu-

tel in het slot en na wat morrelen gaat de voordeur open. Nina stapt als eerste naar binnen. Ze lacht even en klapt dan in haar handen.

Een dikke bromvlieg vliegt geïrriteerd en doelloos rondjes door de ruimte. Al snel is hij naar buiten verdwenen. Paul laat de tassen met zo'n klap op de grond vlak naast de deuren vallen dat de planken van de vloer ervan kraken. Hij neemt even de tijd om rond te kijken. 'En? Wat vind je ervan?' vraagt hij licht hijgend als ik midden in de ruimte sta. Hij wrijft met zijn mouw over zijn voorhoofd.

Ik zet het koffertje van Nina op de grond en leg mijn handtas op de tafel in wat ze de woonkamer noemen. De sleutelbos ernaast.

'Ik vind het leuk,' zucht Nina terwijl ze nieuwsgierig rondloopt en alles in zich opneemt. 'Toch, mam?'

'Eerst eens even kijken, hoor.' Ik loop langzaam door de ruimte en neem de sfeer van het huisje in me op, dat uiterst functioneel is te noemen. De benedenverdieping is misschien iets meer dan vier meter diep. Rechts staat een ietwat ingezakte grijzige bank met een deken erop. Daaruit concludeer ik dat de bank een slaapbank is. Dat is meer praktisch dan comfortabel. En links een smalle eettafel met vier stoelen. Erboven hangt een schilderij van een rood-wit gestreepte vuurtoren. Achterin is een klein keukenblok, helaas zonder vaatwasser maar wel met een gloednieuw Senseo-apparaat. Daarachter een kabouterbadkamer met wastafel, douche en wc. Achter de kledingkast, aan de linkerkant, gaat een houten ladder naar het zoldertje, waar waarschijnlijk vier slaapplaatsen zijn.

Ik kuch een paar keer nerveus. 'Nogal basic en niet zoveel comfort. Het lijkt wel een beetje op een poppenhuis. Ik zou hier niet graag met z'n zessen bivakkeren. Maar als de deuren openstaan is er wel voldoende ruimte, denk ik.' Ik strijk de

verdwaalde pluk blond haar die uit mijn staart is ontsnapt achter mijn oor. 'Wat vind jij ervan?'

Paul kijkt de ruimte rond alsof hij een aannemer is die een offerte moet uitbrengen. 'Een beetje shabby!' Intussen trekt hij de enige kast in de woonkamer open. 'Waar hebben ze de televisie dan verstopt?'

'Die is er niet.' Vurig hoop ik dat mijn ogen dezelfde opgewektheid uitstralen als mijn glimlach.

'Wát?'

'Precies wat ik zeg. Zo hebben we rust en tijd... voor elkaar.' Ik leg mijn hand op zijn arm. Mijn vingers strelen het katoen van zijn shirt. 'Het is hier een beetje benauwd, vind je niet?' Het soort warmte dat ontstaat in een afgesloten ruimte.

'Mag ik dáár slapen,' vraagt Nina met glinsterende ogen, terwijl ze omhoog wijst. 'Helemaal boven?' Ik volg haar blik.

Paul staat onder aan de ladder. Een lachje kan er niet af. Hij loopt een stukje naar boven. 'Ja, hier liggen vier eenpersoonsmatrassen. Maar dat is verdomd krap, hoor. Ik leg die drie matrassen straks wel op elkaar, dan heeft Nina hier een beetje ruimte.'

'Oké.' Ik kijk bedenkelijk naar de trap. 'Het is wel erg hoog, hè?'

Paul reageert geërgerd. 'Daar valt ze niet zomaar af, hoor.' En bits: 'Wat wil je dan: dat we daar zelf gaan liggen?'

'Dat zeg ik toch helemaal niet?' Met op elkaar geperste lippen loop ik terug naar onze tassen. Het is een paar uur gezellig geweest, maar nu heeft de ergernis die al die tijd op de loer lag alweer toegeslagen. Hij is nukkig en gespannen.

Nina springt op en neer. 'Gaan we nou zo zwemmen? Ik heb het warm.'

'We pakken eerst even alles uit, popje,' zegt Paul terwijl hij de zwaarste tas oppakt en ermee naar de keuken loopt.

Nina trekt een pruillip. 'Dat wil ik helemaal niet. Ik wil naar het strand en ik wil zwemmen!'

'Als we allemaal iets doen, dan zijn we hier zo weg. Doe jij al je spullen maar onder in deze kast,' wijs ik Nina voordat de boel escaleert. Mijn stem klinkt veel rustiger dan ik me voel. Mijn zus

en ik deden vroeger precies hetzelfde als we op de camping aankwamen. Mam stopte onze bikini's altijd boven in de tas, zodat we ze niet hoefden te zoeken. We kwamen meestal pas terug bij de stacaravan als alles uitgepakt was. Maar als Paul kwaad wordt hebben we een drama en daar heb ik nu geen zin in. 'Als je steeds helemaal naar boven moet om je speelgoed te gaan halen lijkt me dat niet zo handig.'

'Mam...' Nina rolt met haar ogen. 'Ik ben geen baby meer, hoor!'

Ik verbijt een lach. Ik weet hoeveel barbies, emmers, schepjes en boeken mijn dochter heeft ingepakt en zie haar in gedachten al van de iele ladder naar beneden kukelen. Ik heb haar zelf besmet met het leesvirus en al heel wat boeken voor haar gekocht. Niet voor niets is mijn eigen handtas ook loodzwaar. Paul heeft me vorig jaar voor mijn verjaardag een e-reader cadeau gegeven en hoe heerlijk dat ook leest, toch lees ik nog steeds liever een papieren boek. Ik verheug me enorm op een paar uur onbezorgd lezen. Thuis komt dat er veel te weinig van.

Ik richt mijn aandacht op de rest van onze spullen. Ik rits de tas open, pak onze toilettassen eruit en zet ze in de badkamer, waar een doordringende chloorlucht hangt. In de kast stapel ik zo veel mogelijk kleding op. Naast T-shirts en shorts heb ik ook een flink aantal vesten en een paar lange broeken ingepakt, maar die zitten in de andere tassen. Met dat wisselende Nederlandse weer weet je immers nooit wat je te wachten staat. En 's avonds kan het ook behoorlijk fris zijn. Zeker aan zee. Voor deze week zijn de voorspellingen gelukkig prima.

Mokkend sjokt Nina met haar koffertje voorbij naar de kast. Ze trekt de twee deuren open en gaat er op haar hurken voor zitten. 'Ik denk niet dat het past,' hoor ik haar mompelen. Ik verbijt een glimlach.

Paul ritst de andere tas open en zet de boodschappen die we hebben meegenomen, omdat er geen supermarkt op loopafstand is, in een van de keukenkastjes. In het andere kastje staan borden en pannen opgestapeld. In de kleine bovenkastjes staan mokken en een uiteenlopend assortiment glazen.

Als het regent lijkt zo'n klein huisje mij wel erg benauwend. Gelukkig is er in de omgeving genoeg te doen. Ook voor een beweeglijk kind zoals Nina. Ze kan zichzelf goed vermaken, zeggen de juffen van de naschoolse opvang, waar ze drie keer in de week heen gaat. Ze vinden haar erg creatief.

Toen ze jonger was wilde ik Nina niet aan de zorg van anderen overlaten. Maar sinds ze op de basisschool zit denk ik daar wat makkelijker over. Nina vindt het er leuk en heeft er verschillende vriendinnetjes. Ze komt er altijd vrolijk vandaan. Tijdens mijn vierde werkdag passen mijn ouders op. Dat doen ze ook één dag in de week op mijn twee neefjes. Meer oppassen willen ze niet, al springen ze wel bij als er iemand ziek is of zo. Nina vindt het heerlijk op woensdag bij opa en oma, die twee hondjes hebben waar ze dol op is. Ze wonen nog steeds in het jarendertighuis dat ze na hun huwelijk hebben gekocht en waar ik geboren ben. Vaak blijven we op woensdag bij mijn ouders eten, als Paul er niet is.

Ik lijk op mijn vader. Vroeger was hij net zo blond als ik. Over twee maanden wordt hij zestig. Hij komt uit de Betuwe, waar zijn ouders verschillende fruitboomgaarden hadden. Ik vond het er heerlijk als tiener en heb vaak geholpen met het plukken van de kersen, de pruimen en de appels. Mijn moeder is een echte Bredase, maar woonde in een boerderij aan de rand van de stad. Ze zijn erg actief en gaan ook regelmatig een paar weken naar een camping in Spanje of Frankrijk, meestal in de weken dat Paul thuis is. Vroeger brachten we met ons gezin een paar zomervakanties op een camping door. Het waren onvergetelijke vakanties en er was altijd wat te doen. Mijn zus en ik waren hele dagen plakkerig van de zonnebrandcrème en de vele ijsjes. We genoten enorm van de verlokkelijke nabijheid van het strand en de zee. Onbezorgde en gelukkige tijden. Die herinnering lokte me naar Zeeland. Ik heb iets met de zee. Het pure en weidse. Iedere dag weer een schoon strand, met nieuwe kansen om er fijne herinneringen van te maken.

Op de camping waren altijd voldoende vriendinnen en vriendjes om mee te spelen. Daarom hoop ik dat er in de andere huisjes op het strand een paar kinderen zijn van Nina's leeftijd.

Paul kan zich de eerste week ook met haar bezighouden. Hij heeft al beloofd om een grote kuil met haar te graven en een zandkasteel te maken.

Ik prop nog wat kledingstukken op de plank in de kast en kan nog net een verwensing binnenhouden als Paul een kletspraatje begint met de zestiger uit het huisje naast dat van ons. Met zijn glimmende kale hoofd en zijn kleine oogjes achter het donkere montuur lijkt hij net die luidruchtige Gaston van de Postcodeloterij. Alleen het litteken dat van zijn slaap naar zijn kin over zijn wang kronkelt matcht niet. Ze praten over het buitenleven en over het strand.

Ik strijk een pluk haar achter mijn oor. Als ik alleen was geweest met Nina had ik het uitpakken beperkt tot het opzoeken van onze bikini's en handdoeken. Maar ik ga nu niet tegen Paul in, om de lieve vrede te bewaren. Al is het af en toe alsof ik naar een vreemde kijk.

Tegen drie uur lopen we eindelijk het trapje naar het strand af. Nina en Paul lopen samen in de richting van de waterlijn. Ik volg wat langzamer. Mijn teenslippers schop ik uit en ik haak ze aan mijn vingers, gelukzalig genietend van het warme zand tussen mijn tenen. Ik glimlach en blijf glimlachen terwijl ik verder slenter.

Opgewonden babbelt Nina bijna aan één stuk door. Haar ondeugende ogen stralen. Voor haar gaf ik mijn strakke lichaam op en mijn nachtrust. Het elastiek in haar blonde haren is uitgezakt en plukken haar zijn aan het eigenwijze staartje ontsnapt. Het is zo'n makkelijk kind. Ze zeurt er nooit over dat ik zoveel werk, dat haar vader wekenlang niet thuis is of dat ons huishouden niet altijd even goed georganiseerd is. Net als ik neemt ze het leven zoals het is.

Ik had nooit voor een baan van tweeëndertig uur gekozen als we nog meer kinderen hadden gekregen. Voor mij was het een uitgemaakte zaak dat ik kinderen zou krijgen. Mijn wens was altijd twee dochters en één zoon of drie meiden. Vroeger, bij mijn beste vriendin thuis, vond ik dat zo leuk met die vijf zussen. Dan mocht ik mee-eten en genoot ik van de gezelligheid en de gesprekken aan

de eettafel. Maar mijn lichaam werkte niet mee aan die droom van een groot gezin. Er is geen dag dat ik er niet aan denk en soms overvalt het me ineens.

Ik kan mijn ogen er niet voor sluiten, voor al die zwangere vrouwen, moeders met een bakfiets vol met grut en gezinnetjes met kinderwagens. Tieners, zwakbegaafden en mensen die hun kroost mishandelen krijgen allemaal moeiteloos kinderen. Ik heb geluisterd naar vriendinnen en collega's die kweelden dat ze direct de eerste maand al zwanger waren, hun buiken zien groeien, en ik ben zelfs op kraamvisite gegaan als ik er echt niet onderuit kon. 'Je hebt toch een kind,' zeiden ze. Maar dat wil toch niet zeggen dat je er geen twee wilt, of zelfs drie? Ook in tijdschriften wemelt het van de vrouwen die praten over kinderen 'nemen'. Maar je neemt niks: je krijgt. Of niet.

Toen ik zwanger was waren we er vanaf het prille begin van overtuigd dat het een meisje was. We hadden niet eens een jongensnaam. De medische techniek bevestigde dat we het bij het rechte eind hadden. De naam Nina vonden we een ideale roepnaam. Ook letterlijk. Je hoeft hem in elk geval niet je hele leven lang te spellen, zoals bij veel andere namen wel het geval is.

Ze werd drie dagen na de uitgerekende datum geboren, onze dochter. In het ziekenhuis, omdat Paul thuis bevallen een te groot risico vond. Ik genoot intens van het moederschap en haar kindertijd. Mijn koosnaam voor haar werd Pien. Afgeleid van Nienepien, omdat dat rijmde en ze er als baby lachend op reageerde. Nu zeg ik dat nog steeds af en toe.

Al na een jaar verlangde ik intens naar nog een paar van die mollige baby's, maar ik raakte niet meer zwanger. Paul wilde geen onderzoeken, niet van de huisarts en ook niet van de gynaecoloog. Hij was het na een paar maanden al beu dat ons seksleven draaide om mijn eisprong. Hij vond dat ik er te geobsedeerd mee bezig was en daar had hij ook wel gelijk in. Het verlangen om nog een keer moeder te worden beheerste mijn leven. Maar hij wilde niet op commando vrijen en reageerde er chagrijnig op.

Zelf heb ik wel de onderzoeken in het ziekenhuis ondergaan die bij mij konden. Het akeligste was een onderzoek met contrastvloeistof om te zien of mijn eileiders verkleefd waren. Ook was ik geen fan van de pijnlijke onderzoeken met een eendenbek. Het woord alleen al. Maar ondanks mijn inspanningen werd er bij mij niets gevonden.

Ik leg onze handdoeken op een meter of twee van de strook met zeewier, veren en rommel die de grens markeert tussen het natte en het droge deel van het zand, als een onfrisse rand in een badkuip. Kleine strandkrabben zoeken hun weg tussen het glibberig glinsterende zeewier.

‘Kun je dát spul nou eten?’ vraag ik aan Paul.

‘Als het groen en vers is wel. Maar dit is al ouwe troep,’ bromt hij.

Het gros van de strandgangers ligt of zit op het zachte zand. Zowel de gasten die vakantie vieren als de Zeeuwen zelf. Allemaal willen ze bruin worden. De meeste bezoekers praten wat, terwijl anderen liggen te bakken als kippen aan het spit. Veel jongeren hebben oordopjes in hun oren geplugd. Iemand zingt zelfs keihard mee.

‘Ga je mee zwemmen, papa?’ vraagt Nina, terwijl ze ongeduldig op en neer springt. Haar ronde wangen gloeien van enthousiasme. Ze weet precies hoe ze haar vader om haar vingertje moet winden.

‘Jaja. Ik ga mee.’ Paul steekt zijn hand naar haar uit. Ze pakt hem stevig vast.

‘Moet je geen zwembandjes om?’ vraag ik.

Eigenwijs kijkt ze me aan. Haar wenkbrauwen iets opgetrokken. Ik zie wat ze denkt over haar mama. ‘Ik kan al best wel een beetje zwemmen,’ zegt ze in plaats daarvan diplomatiek.

‘Ga je ook mee?’

Paul geeft me een knipoog en wipt zijn wenkbrauwen omhoog. Bijna schiet ik in de lach.

‘Ik ga straks met je mee als het water niet te koud is,’ beloof ik.

Hand in hand lopen ze naar de branding, die zich ver heeft teruggetrokken. Daardoor is er een breed stuk geribbeld zand achtergebleven. Ik volg de twee figuren. Nina slaakt gilletjes en

rent terug uit het water, dat nog lang geen zomertemperatuur heeft. Paul staat er tot zijn knieën in en moedigt haar aan. Ik lach om haar dappere pogingen. Ik strek me uit op mijn strandlaken en leun achterover op mijn handen, genietend van de stralen van de zon die mijn lichaam verwarmen. De golven zwellen monotoon aan, slaan om en rollen bruisend over het strand. Overal spelen kinderen. Twee meisjes van een jaar of tien zoeken aan de rand van het water naar schelpen en stoppen die in een emmertje. Tussen de stenen aan de rechterkant van het strand is een groep jongens met schepnetten krabben aan het vangen.

Ik verheug me op twee weken nietsdoen en weet dat Paul er ook hard aan toe is. Lekker uitslapen, geen lunchtrommeltjes vullen, geen schooltas uitsoppen waarin pakjes Fristi of chocomel hebben gelekt. Maar wel tijd voor echte gesprekken met Paul over de dingen die ons bezighouden. Romantische avonden met een wijntje en tapenade met stokbrood, terwijl we kijken naar de zonsondergang. Die gesprekken schieten er de laatste maanden bij in. Hier kunnen we onze relatie een nieuwe boost geven en ons huwelijk redden.

De ambulance reed met veel lawaai en licht naar de Spoedeisende Hulp van het ziekenhuis. Broeders kwamen met een brancard aanrennen en sloten gehaast allerlei apparaten aan op haar meisje. Een ander rende naast de brancard mee met een infuuszak in de lucht. Zelf rende de moeder erachteraan, terwijl haar hart tekeerging.

‘Het komt toch wel goed?’ vroeg ze hortend. ‘Ik heb maar eventjes niet opgelet en toen... toen was ze ineens weg.’

De spoedarts en de anesthesist stonden al klaar. ‘We doen wat we kunnen,’ zei de arts gehaast voordat ze met zijn allen door de dubbele klapdeuren van de acute-opnameafdeling verdwenen.

De verpleger achter de balie vroeg allerlei gegevens van de moeder en tikte die, met twee vingers, in op zijn computer. Hij was halverwege de veertig en zijn bruine haar vertoonde een kale plek op zijn kruin, zoals paters in films hebben. ‘Gaat u daar maar even zitten,’ wees hij. ‘Het duurt waarschijnlijk nog wel even.’